

ПРЕС КЛИПИНГ

5.септембар 2011.

НАСЛОВИ

Небојша Ђирић: Бизнис у маказама; (стр.2)

Одлазак у продавницу демантује статистику; (стр.3)

Држава тера приватнике у банкрот; (стр.5)

Неће бити отпуштања радника у РБ Колубара; (стр.6)

Штедимо чак и на хлебу и млеку; (стр.6)

Србија разговара: Да ли тржиште Европске уније има алтернативу; (стр.9)

Приватизација готово разорила Војводину; (стр.13)

Небојша Ћирић: Бизнис у маказама

Гордана БУЛАТОВИЋ

Министар економије и регионалног развоја о помоћи привреди, роковима плаћања, јавним предузећима: Све већа великвидност резултира губитком радних места у приватном сектору

У условима рестриктивног буџета, о којем је ових дана постигнут договор са Мисијом ММФ, јасно је да држава има веома ограничену могућност да финансијски помаже привреди - каже за „Новости“ Небојша Ћирић, министар економије и регионалног развоја. - Штета је што програми субвенционисаног кредитирања привреде не могу да се наставе, с обзиром на то да су, према свим подацима, допринели расту бруто друштвеног производа земље са преко 50 одсто у 2010. години.

*** Ако се већ ребалансом буџета не предвиђа никакав финансијски стимуланс државе, шта је могуће учинити како би приватни сектор преживео?**

- Једино решење које је тренутно могуће применити налази се код Народне банке Србије. Она би смањењем обавезне резерве пословним банкама за одређене пласмане значајно, са једне стране, појевтинила кредите привреди, односно омогућила би, с друге стране, повећање ликвидности. Наравно, смањење ове обавезе банака важило би само ограничено, пре свега за извозно оријентисану привреду.

*** Али, гувернер НБС је већ рекао да би таква мера могла да угрози стабилност банкарског сектора?**

- Највећа нестабилност банкарског сектора би била великвидност великог броја предузећа. На ову тему сам обавио разговоре са многим банкарима и стручњацима. Сви они, као и привредници чије пословање зависи од повољних позајмица, верују да је то права мера.

ЗАПОШЉАВАЊЕ И ПОРЕЗИ * КОЛИКО је привремено укидање пореза на рад за новозапослене, уведено у мају, дало резултате? - Делимично смо задовољни овом мером. Јер, од средине јуна до краја јула је, по овом основу, запослено око 2.500 људи.

*** Да ли је могуће да држава, у условима поновне претње надлазеће глобалне економске кризе, не може да настави са мерама субвенционисања позајмица, бар за привреду?**

- Средства за субвенције на кредите за ликвидност и инвестиције планирана буџетом за ову годину потрошена су. Немамо више новца, али, уз меру коју предлагемо НБС, планирамо и да појачамо рад Агенције за осигурање извозних послова.

*** Колико брзо се може осетити ефекат ових мера?**

- Када је у питању смањење обавезне резерве банака, повољнији кредити за привреду могу се обезбедити у кратком року. Већи ангажман Агенције за осигурање извозних послова дао би ефекте у мало дужем року. Јасно је да се тренутно налазимо у некој врсти „маказа“. Имамо претњу све веће неликвидности привреде која резултира губитком радних места у приватном сектору. Ако се поради на побољшању ликвидности привреде, а то се може постићи и повољнијим пласманима, она ће добијањем финансијске ињекције обезбедити нове послове и нова радна места.

*** Хоће ли се коначно ући у проблем решавања дугова државе према фирмама?**

- Током овог месеца ће Министарство економије у сарадњи са Министарством финансија предложити Влади уредбу која би требало да обезбеди да се у будућности утврде јасни рокови плаћања свих државних органа, институција, укључујући и локалне самоуправе. Наравно, и казне за оне који те рокове не поштују.

*** Мисија Фонда је, приликом преговора о новом аранжману, инсистирала и на одлучнијем приступу реформама јавних предузећа, као и компанија које су у државном власништву.**

- Тај процес је у току. Када су у питању јавна предузећа ради се на њиховој корпоратизацији, док ће Агенција за приватизацију убрзано радити на чишћењу ситуације код државних фирми, односно оних компанија које су, после неуспелих приватизација, прешле у власништво државе. Сада се процењује које су од тих фирми здраве да преживе и, у догледно време, потраже нове стратешке партнере, а које ће морати у ликвидацију.

*** Да ли је ММФ заиста инсистирао на професионалном менаџменту у јавним предузећима?**

- Не треба само да следимо предлог ММФ, већ да и сами будемо свесни тога и да радимо на томе. У овом питању не смемо да будемо вођени демагогијом. Већ сада имамо професионални менаџмент у већини јавних предузећа, а ако хоћемо да у овом сегменту запослимо врхунске менаџере, јасно је да их морамо добро и платити.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.239.html:343890-Odlazak-u-prodavnicu-demantuje-statistiku>

Одлазак у продавницу демантује статистику

В. Н.

Инфлација од почетка године само 6,2 одсто, али осећај купаца је да су цене много више порасле. Према последњем мерењу стандарда, већа је куповна моћ. СТАТИСТИЧКЕ податке да је, према последњим анализама, побољшан стандард грађана, јер је куповна моћ због раста зарада од 11,5 одсто повећана, демантује сваки одлазак у продавницу.

Инфлација је од почетка године достигла 6,2 одсто, али субјективни осећај већине купаца када оду у продавницу говори да су цене много више порасле. За куповину хране и пића из просечне потрошачке корпе, која је према новој европској методологији у јуну износила 56.082 динара, било је потребно 1.43 просечних месечних зарада од 39.400 динара.

- Куповна моћ у јуну, мерена односом просечне нето зараде и нове просечне и минималне потрошачке корпе, била је знатно већа него у мају, пре свега због повећања вредности зараде - тврде у Министарству пољопривреде и трговине.

ИЗНАД ПРОСЕКА КУПОВНУ моћ изнад просека Републике имали су само Смедерево, Шабац, Нови Сад и Зајечар. У свим градовима који се статистички прате, просечна месечна нето зарада покрила је минималну потрошачку корпу, а није била довољна за покриће просечне корпе, изузев у Смедереву.

Али, у међувремену, у Србији је код појединих произвођача поскупело млеко, павлака, путер, сир, месо, прерађевине, слаткиши, зачини, намази, дечја храна, затим кафа, вода, кућна хемија, и то за пет до 20 одсто. Са просечном платом од непуних 400 евра, грађани ће морати да изађу на крај и са најављеним поскупљењима, пошто се и током овог месеца очекују многобројне корекције ценовника.

А како издаци за храну, пиће и комуналије однесу готово две трећине прихода просечног домаћинства у Србији, то ће бити нови велики удар на џеп просечног купца. Само за најосновније преживљавање - за храну и комуналије, грађани месечно издвајају 70 одсто кућног буџета.

- Статистика има свој начин и методологију, али је живот често негира, па долазимо до неусаглашености између званичних података и искуства људи које срећемо у продавницама - оцењују економисти.

У структури потрошње највећи део је „резервисан“ за храну и пиће - око 42 одсто, на комуналије одлази 23 одсто, а за разне услуге, међу којима је и саобраћај, потребно је 12 одсто просечног кућног буџета. Остатак одлази за куповину уџбеника, опреме, гардеробе, обуће...

ПЛАТА НЕ ПОКРИВА КОРПУ

- * 6,2 ОДСТО повећане цене од почетка године
- * 11,5 ОДСТО раст плата на месечном нивоу
- * 1,43 ПРОСЕЧНИХ плата покрива корпу
- * 56.082 ДИНАРА месечно за храну и комуналије
- * 70 ОДСТО кућног буџета само за преживљавање

<http://www.blic.rs/Vesti/Tema-Dana/275030/Drzava-tera-privatnike-u-bankrot>

Дуг државних установа 100 милијарди

Држава тера приватнике у банкрот

Бојана Анђелић

БЕОГРАД - Горан Дуганџија, власник грађевинске фирме „Дуга систем”, само је једном пословао с државом и то га је, како каже, коштало посла који је водио готово двадесет година. Наплату дуга од државе морао је да тражи на суду, а он је само један од људи који због дугова државе мора да стави катанац на фирму.

У зачараном ланцу дуговања највише је страдала путна привреда, којој највише новца дугују локалне самоуправе

После седам година Дуганџија је добио пресуду у своју корист и ставио катанац на фирму.

- Ја сам прави пример шта се деси када вам држава дугује паре. Склопио сам уговор о изградњи једног објекта 2000. године. То је био посао вредан доста пара, посебно за „Дугу систем”. Почели смо радове на изградњи, али је после неколико месеци инвестиција стопирана и радови обустављени - прича за „Блиц” Дуганџија.

- После седам година, успео сам преко суда да наплатим дуговања, али је тај новац на крају опет отишао држави, јер сам платио заостале порезе и доприносе за своје запослене. После тога фирма је отишла у стечај - објашњава Дуганџија.

Влада Србије је за септембар најавила усвајање уредбе којом би се ограничили и смањили рокови плаћања државе према привреди и на тај начин смањили великвудност привреде, која је дошла до тачке кључања. Предлог је да се рокови плаћања смање на 45 до 60 дана. Према званичним подацима Владе Србије, дуговања јавних предузећа су око 50 милијарди динара, али су њихова потраживања вишеструко већа и износе око 180 милијарди динара.

Опширније у штампаном издању...

Генерални директор Рударског басена

Неће бити отпуштања радника у РБ Колубара

Бета

Генерални директор Рударског басена (РБ) Колубара Небојша Ђеран изјавио је да неће бити отпуштања радника у тој компанији.

Ђеран је оценио да није реално очекивати да се при производњи од 30 милиона тона угља годишње повећа број запослених.

“У Колубари не отпуштамо раднике, ми то не радимо и нећемо радити већ ћемо тај проблем решавати другачијом политиком запошљавања”, казао је Ђеран за последњи број компанијског месечника “Колубара”.

“У јануару 2009. имали смо 11.000 радника, данас их имамо испод 10.000. Никога нисмо отпустили већ је то искључиво природни одлив (радне снаге)”, прецизирао је Ђеран.

Додао је да је у 2011. у РБ Колубара примљено измедју 400 и 500 радника на почетне послове преко “Услуга”, као и стотинак радника у стални радни однос у самој Колубари.

Са око 30 милиона тона ископаног угља годишње, РБ Колубара је највећи угљенокоп у Србији. Од колубарског лигнита се у термоелектранама Никола Тесла произведе око 52 одсто електричне енергије у земљи.

Пад потрошње основних артикала

Штедимо чак и на хлебу и млеку

Марија Шкрбић

Ма колико нас убеђивали да је први талас кризе у Србији прошао, а да други још није стигао, истина се најбоље види у нашим новчаницима. А она изгледа овако: пад потрошње у Србији

који је почео 2009. наставио се до данас. Од почетка ове године купујемо 20 одсто мање хлеба и меса, између три и 10 одсто мање горива, и за десетину мање козметике и детерџената.

Промет у малопродаји за годину дана опао 10 одсто

Званична статистика показује да је у односу на јул прошле, промет у трговини на мало, у јулу ове године био је мањи за 9,8 одсто. Притиснути беспарицом, потрошачи су се и ове године одрекли куповине бројних производа.

- Потрошња ми се свела само на најосновније. Хлеб више не бацам, ни мрвицу. Од пре пар месеци купујем краткотрајно млеко јер је јефтиније, док комад меса на трпези имам свега четири пута месечно, и то пилетине - прича Драгана Д, правник из Београда, и додаје да јој аутомобил већ месецима служи као украс испред куће, телефонирање од прошлог месеца избегава, а бојлер и веш-машину пали искључиво после поноћи.

Истраживања агенције „Гфк“ показују да је прошле године 16 одсто грађана одустало од великих куповина, а да је чак 82 одсто њих у куповину одлазило једном недељно. За велике куповине грађани су лане, у просеку, издвајали 4.400 динара, а за мале 419 динара по рачуну. Добар део робе купован је на акцијским снижењима, и то пре свега основних животних намирница, па је тако 8,6 одсто укупно продате робе у 2010. продато управо на акцијама.

Од почетка ове године поскупеле су скоро све врсте хране, а раст цена није заобишао ни кућну хемију, струју, телефон, и гориво, што се одразило на потрошњу грађана. Тако просечан рачун, како се може чути од трговаца, у мањим објектима данас износи од 350 до 450 динара, док се увећим радњама рачуни у просеку крећу око 2.000 динара.

- Садржај корпе код већине потрошача покрива дневне потребе. Купује се само најосновније, док прављење залиха више не постоји. Уместо килограм, потрошачи сада најчешће купују 300 грама меса. Мање се купује дуготрајно млеко, а за око 10 одсто мање се купују хемија и козметика - прича један од трговаца. Да се мање купује потврђују и месари, који кажу да је од почетка ове године промет у месарама опао за око 20 одсто.

- Промет смо повратили захваљујући акцијским снижењима која смо увели у мају, па нам је у односу на лане продаја месних прерађевина сада мања за 10 до 15 одсто, док свеже месо бележи пад од пет до шест одсто - каже Жика Стевановић из крагујевачке кланице “Будућност”.

Ништа боље није ни код осталих животних намирница. Продаја млека и млечних производа, како се недавно могло чути од млекара, од почетка ове године мања је за око седам одсто. Тестенине бележе пад од два до три одсто, док је продаја брашна у летњим месецима забележила пад од пет до 10 одсто.

У односу на лане, данас трошимо и мање хлеба. Зоран Пралица, председник Уније пекара Србије, каже да су грађани сада обазривији јер хлеб не бацају као некада, због чега је од почетка ове године продаја смањена за 20 одсто.

Осим хране и кућних потрештина, мање новца даје се и на одећу и обућу. - Упркос снижењима и поклон акцијама, предшколска куповина у августу ове у односу на август прошле године била је мања за 10 одсто - каже Далибор Шарић из "Н спорта".

Томислав Мићовић, генерални секретар Удружења нафтних компанија Србије, каже да у промету горива није једноставно поредити првих шест месеци прошле и ове године јер су се у великој мери променили и услови пословања.

- Компаније које су чланице нашег удружења, "ЕКО Србија", "ОМВ Србија", "Интермол" и "Петробарт АВИА" забележиле су у просеку пад продаје од око три одсто - каже Мићовић.

Пад бележи и телефонија. Укупан саобраћај остварен преко фиксне мреже у 2010. години је смањен за око 28 одсто, а професор Јован Радуновић, председник Управног одбора Ратела, каже да је лане дошло до смањења раста мобилне телефоније.

Трошимо четири пута мање меса него ЕУ

	Србија	Земље ЕУ
Намирница		
Кравље млеко	56,5	85,7
Говеђе и јунеће месо	4	16,9
Свињско месо	16	42,3
Јагњеће месо	1,3	3
Живинско месо	17,4	23
Шећер	13,8	34,8
Јестиво уље	11,3	17,5
Домаћи сир	9,9	16,5
Маслац	0,1	4,2
Поморанце	3,8	32,9
Крушке	1,2	5,1
Јабукe	13,9	17,7
Кромпир	36	74,7

* у килограмима и литрама по становнику, подаци за 2009.

<http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Srbija-razgovara-Da-li-trziste-Evropske-unije-ima-alternativu.sr.html>

Србија разговара: Да ли тржиште Европске уније има алтернативу

Горан Николић: Нова тржишта су пожељна, али се тешко налазе. – Мирослав Здравковић: Србија се понаша као слепо заљубљена млада

Горан Николић и Мирослав Здравковић (Фото З. Анастасијевић)

Уместо што се у Србији толико прича о учлањењу у Европску унију по сваку цену, треба да почнемо да уређујемо свој врт и да уведемо диктатуру институција.

Ова изјава економисте др Мирослава Здравковића, уредника сајта Макроекономија.орг, у недавној расправи у Танјугу на тему „Да ли је Србија спремна за други удар светске економске кризе“, изазвала је полемику. Образлажући свој став, Здравковић је рекао да је у ово време потпуне непредвидивости и краткорочне будућности „хватање“ за кандидатуру за чланство у ЕУ потпуно инфантилно. Јер, у земљама новим чланицама „двадесетседморке“ стандард грађана је порастао само за један до пет одсто, што је последица и светске економске кризе, која је показала да само чланство никога не штити.

Овај аналитичар је указао да, када већ роба из централне Србије не може на Космет, „комплетна дипломатска мрежа Србије, заједно са економским дипломатама, треба да се фокусира на подршку извозу из Србије, а не првенствено на тражење инвеститора“. Али и да се наш извоз више распореди на партнере из земаља на Старом континенту и широм света.

Уместо пасивне загледаности у Брисел и ослушкивања са стрепњом шта ће нам отуда поручити, Здравковић један од оних заговорника окретања Србије обнављању пољопривредне производње. Јер, како каже, у Србији је необрађено око 200.000 хектара пољопривредног земљишта, а сваке године површина под ораницама се смање за још 60 квадратних километара. „Када би се само половина тог земљишта обрадила, извоз био би повећан за стотине милиона евра.“

Да ли тржиште Европске уније за Србију „има алтернативу“, колико је исплативо трагати за новим, мањим и далеким пијацама за нашу робу, могу ли се наћи купци за робу која шта чинити док чекамо кандидатуру и чланство од недавно не може да се продаје на Космету, да ли је пољопривреда заиста наша будућност, а „индустријализација и електрификација“ можда заблуда?

Ово су теме о којима су у нашој редакцији разговарали њихов покретач Мирослав Здравковић и његов колега Горан Николић, сарадник Центра за нову политику.

Политика: Здравковићу, да разјаснимо, да ли сте до те мере евроскептик да сматрате да треба дићи руке од Европске уније?

Здравковић: Не. Себе сматрам србоскептиком. Тврдим да кандидатура за чланство у ЕУ, ако је циљ само да се добије новац од неких фондова ЕУ, неће донети бољитак за све. Можда ће користи бити за политичку елиту и уже интересне групе, али ће ниво индустријске производње, број запослених и незапослених остати непромењен. Зато мислим да прво треба да мењамо себе како бисмо пред ЕУ изашли економски јачи.

Николић: Био бих задовољан да добијемо кандидатуру и без датума почетка преговора, јер би то донело додатних око 200 милиона евра из претприступних фондова ЕУ.

Политика: А када се може, реално, очекивати наше учлањење у ЕУ?

Здравковић: Између 2018. и 2020. Зато је небитно у ком ћемо месецу ове или наредне године добити статус кандидата за пријем. Седам или девет година је довољно дуг период да се подигне производња и извоз и да се испуни низ других услова да живимо боље. Као што су поштовање права, заштита конкуренције и друге „европске вредности“.

Николић: Чини ми се да је колега оптимиста. Јер, треба имати на уму да се по уласку у европску унију на евро чекало три до четири године. А то је за обичног човека најубедљивија потврда припадности тој породици европских држава.

Политика: Али, Здравковићу, недавно сте поменули неизвесност и непредвидљивост. На шта сте мислили?

Здравковић: Не, мислио сам управо на неизвесности у ЕУ. Изненађен сам брзином којом су тамо стигли непожељних догађаји. Дешавају се много брже него што сам их очекивао. Тек што је жртвована Грчка, па пажња скренута на Шпанију, у први план је избила Италија. И док још не постоји представа о озбиљности проблема с јавним дугом Италије, камата на кредите које даје Француска државе премашила је за један процентни поен камату на позајмице које даје Немачка. Шта би се догодило када би камата на француски државни дуг премашила камату на немачки државни дуг три одсто? Већ су почеле прозивке Немачке у британској штампи да води великонемачку политику.

Николић: Цитираћу британског комичара Груча Маркса који је рекао: „Не желим да будем члан клуба који хоће мене за члана“. Но, шалу на страну, чланство у ЕУ се, да тако кажемо, маже на хлеб и сипа у трактор. ЕУ и евро су исувише важни геополитички пројекти да би их ова криза угрозила.

Здравковић: Економска криза је ушла у пету годину. Велика економска депресија трајала је десет година, а завршена је избијањем Другог светског рата. Бивша Југославија се распала након десетогодишње кризе. Наравно, ако дође до раскола, верујем да Европљани неће направити од Европе балканску крчму.

Политика: Док чекамо кандидатуру и чланство у ЕУ, да ли је пољопривреда наша будућност?

Здравковић: Највећа заблуда је да су енергетика и пољопривреда наше конкурентске предности. Оне су сигурно стратешке области без којих не бисмо преживели изолацију деведесетих? Не можемо да повећамо обрадиве површине, али можемо да удвостручимо. Пољопривреда у Србији стагнира већ 30 година. Државне субвенције су неопходне да би се смањило пад обрађених површина и сточни фонд. Стабилна пољопривредна политика унапредила би производњу и извоз агрокомплекса и не би било толико упарложене земље. Припрема се буџет за 2012. годину, а ја се прибојавам да ће аграрни буџет догодине бити мањи него ове.

Политика: Упркос предстојећим изборима?

Здравковић: Нажалост, јер су за исход избора битнији пензионери и запослени у јавном сектору, а наши сељаци ионако увек гласају за власт. А када је о индустрији реч, наравно да од раста индустријске производње и извоза највише зависи наш стандард. Али, њен раст не даје ефекте на кратак рок. Број запослених у индустрији смањен је с милион на 300.000 у протеклих 20 година. Да би се запосленост у индустрији повећала за 100.000, потребно је бар десет година.

Николић: Србија не располаже великим природним богатствима. Вероватно је наша највећа конкурентска предност то што смо у Европи. Процеси модернизације и економског раста не могу нас заобићи. Близина европског језгра еманципује људе на овом простору. Зато није претеривање када се каже да су наши људи вешти у разним занатима.

Здравковић: Подаци Еуростата о регионалној развијености указују на чињеницу да нема великих разлика између два гранична региона. Зато ће развој окружења подстицати и развој Србије. Али, то сигурно не значи да треба да седимо скрштених руку. Мора много више да се ради и много тога да се мења. Не треба заборавити ни лоше стране нашег менталитета, којих морамо да се ослобађамо. Домановић је још пре 110 година писао како би Срби своје ћерке удавали најмање за министре, док су Немци своје ћерке саветовали да пре брака раде, стичу и да штедњом допринесу будућој брачној заједници.

Политика: Да ли се, Николићу, слажете с колегом да треба тражити и друга тржишта за нашу робу, што не би значило бежање од тржишта ЕУ?

Николић: Треба, али се тешко налазе. Чак 90 одсто нашег извоза иде у садашње и будуће чланице ЕУ. Од остатка 6,2 одсто се пласира у Русију, мање од два одсто у Азију, 0,6 одсто у Африку и 0,8 процената на Амерички континент.

Здравковић: У протеклој деценији Србија се понашала као слепо заљубљена, а нежељена млада. Гледала је само у Европску унију, уместо да погледа мало и околу. Пре свега да би пронашла још више купаца за своју робу. А Бугарска, иако је чланица ЕУ, није заборавила на

друга тржишта, напротив. У 2010. години је бугарски имала два пута већи извоз од Србије. У њеном укупном извозу прошле године, њен извоз у земље ван ЕУ, без Белорусије, Русије и Украјине, вредео је 3,4 милијарде евра, што је 22 одсто њеног укупног извоза. А Србија је 2010. у те земље извезла само само за 335 милиона евра. Бугарска је Сингапуру продала робу за 186 милиона евра, а Србија само за 1,5 милиона евра. Јужној Кореји је Бугарска извезла робу за 94, а Србија за 0,7 милиона евра. Оваквих примера има још много, а реч је о готово истој роби.

Николић: И у време Броза наш извоз у земље трећег света није премашивао 15 одсто. Ако у тада, као лидери несврстаних, нисмо могли тамо да продамо више, а често смо и градили као подизвођачи великих западних компанија, сматрам да су могућности ограничене.

Здравковић: Слажем се да су могућности ограничене. Али, криза се преноси кроз трговину, па је апсурдно да европска криза више погађа Србију, чији извоз ван Европе једва премашује пет процената, од Бугарске и других чланица ЕУ. То не значи да не можемо више да извозимо у неке ваневропске земље, као што су Египат и Израел, на пример.

Политика: Од пуког понављања да ће Србија бити на губитку од забране продаје робе на Космету није се одмакло?

Здравковић: Прошло је месец дана од увођења те забране, губитак је већ око 35 милиона евра. Очекивана продаја робе из централне Србије на Космету од око 350 милиона евра у овој години већа је од нашег извоза у све земље ван Европе. Убеђен сам да би организовани одлазак наших привредника у Турску, са којом имамо споразум о слободној трговини, бар делимично покрио штету од ембарга Приштине. Јер, до јула ове године вредност нашег извоза у турску повећан је за 140 одсто. А да Србија у Турску може да извезе много више, говори податак да је вредност бугарског извоза у ту земљу у 2010. била 20 пута већа од наших 66 милиона евра.

Николић: Умерени сам оптимиста када је реч о исходу преговора о царинским печатима Београда и Приштине. Мислим да ће до неког компромиса ипак доћи. Поред тога, наши споразуми о слободној трговини с Русијом, Белорусијом и Турском дају све боље резултате, наш извоз у те земље је све већи у последње две године. О позитивним странама Цефта споразума на наш извоз и спољнотрговински биланс не треба трошити речи. Напори да се нецаринске баријере између земаља Цефта споразума смање су добродошли.

Здравковић: Економске сарадње с Кином може да донесе много више. Капитални пројекти од идеје до реализације захтевају дуг период, од три до пет година. О изградњи моста пријатељства Србија–Кина преко Дунава у Београду почело је да се разговара 2009. године, када је председник Борис Тадић посетио Кину. Зато сада, кад се завршава мост на Ади, а почиње изградња моста пријатељства, треба почети разговоре с кинеском страном и о изградњи других капиталних инфраструктурних објеката.

Николић: Не треба заборавити на српску дијаспору, на новац који наши људи шаљу из света. С пензијама је то више од три милијарде евра годишње. Али, нажалост, предузетништво, односно етноулагања, нису на завидном ниво. Надлежно министарство и наша дипломатија морају више да раде на томе.

Здравковић: Наше дипломате, не само економске дипломате, требало би да се угледају на своје колеге на служби у Србији. Све амбасаде у Србији су у протеклих десет година радиле у корист својих грађевинаца, извозника и инвеститора.

Александар Микавица

<http://www.dnevnik.rs/node/43005>

Приватизација готово разорила Војводину

Српска транзиција своје право лице показала је управо у Војводини јер је иза себе оставила праву пустош. Велики индустријски центри су готово уништени а хиљаде и хиљаде радника

остало је без радног места. Продата су успешна предузећа која су добро пословала и пре приватизације, као што су цементара, шећеране, пиваре, а нове газде отпустиле су огроман број радника док нова радна места или нису отварали или су то чинили нешто мало. Остало је само оно што се није и не може продати, а аукције су показале да некада успешне војвођанске фирме данас не могу чак ни у деловима да се продају иако су и по пет-шест пута нуђене на продају, и то за багателну цену.

Дошла је тако Војводина у ситуацију да никада није више улагала у запошљавање – јер подаци говоре да је кроз разне облике финансирања протеклих година запослено 35.000 радника – а у исто време имала више незапослених. Јесте да је успела оно што остатку Републике није пошло за руком: да задржи стопу незапослености на нули, односно на око 200.000 оних који су без радног места, али је зато број оних који чекају посао највећи до сада.

Управо због тога су и подаци из прве социјалне карте коју је направило Министарство рада и социјалне политике, који су разоткрили суморну социјалну слику грађана Србије, показали и јавно оно што се већ зна, да је мало кућа у Војводини у којој бар једно лице није остало без посла. То је, пак, довело до тога да Војводина, која је по развијености стајала раме уз раме са Словенијом у заједничкој нам домовини, има свој “југ” у којем је све стало. Лоше приватизације и гашење великих индустријских гиганата просто су оставили пустош у Банату, где је данас рекордан број незапослених а запошљавање минимално и сведено само на државне службе. Колико је становништво Војводине “потонуло” и колико заостаје чак и у држању корака с републичким стандардом говоре подаци да од укупне социјалне помоћи које држава додељује да би бедници преживели, а то значи имали само парче хлеба дневно, чак 40 одсто завршава на овим просторима. Наиме, готово цео Банат, где је мало оних који данас могу рећи да имају радно место, просто вапи за већом помоћи јер оно што сада добија није ни приближно потребама чак ни оних који су остали без посла, а да се не рачунају они који су у међувремену пристигли на тржиште рада. Зрењанин, Пландиште, Житиште, Кикинда, Српска Црња... већ су годинама у реду оних којима треба државна помоћ, али не само кроз пружање социјале већ кроз озбиљна улагања и отварање радних места. Таман када су приче кренуле у том правцу да ваља Банат помоћи да стане на ноге, стигла је економска криза а сада се најављује нова која, ако је веровати стручњацима, може бити жешћа и тежа, што значи да ће овај део Војводине наставити још више да пропада и тоне у беду и немаштину.

Најгоре је прошао Зрењанин, који је имао несрећу да управо велики број његових фирми

доживи лошу приватизацију иза које је остао велики број незапослених. Иста је прича и с осталим банатским општинама у којима данас постоје или сасвим пропале и затворне фирме или оне које су након поништене приватизације пребачене на “чекање”, односно да им држава потражи спас у новим купцима. За то време људи су без плата, а и они што имају срећу да раде, месецима не добијају зараду па самим тим ни њихова социјална карта није ништа боља од оних који јој се и не надају.

Љ. Малешевић

Сваки пети становник Војводине без посла

Тренутно је у Војводини 203.000 незапослених, што је 20 одсто укупног броја становништва Покрајине, а то значи да је сваки пети радно способан без радног места, што никада било није. У исто време, најмању просечну плату у Србији прима Пландиште, и она износи 18.658 динара, што је пуних 20.000 динара мање од просечне плате у Србији. С друге стране, од свих страних инвестиција пристиглих у Србију, а мало их је и веома су ретке, 45 одсто, односно свака друга, уложена је у Војводину. То, пак, показује да се на привлачењу страних инвестиција ради али да је све мање заинтересованих, како за отварање нових фабрика, тако и за преузимање старих јер оно што је остало на “војвођанском менију” фирми вреди мали или нимало. Наиме, нове газде које су претходних година куповале предузећа не зато да би наставиле да производе већ да би дошле до доброг пословног простора или великих хала, сада процењују да оно што се тренутно нуди није вредно било каквог улагања иако могу јефтиније него икад да купе некада моћна војвођанска предузећа.